

MARIAUS KATILIŠKIO BIBLIOTEKOS LITERATŪRINIAM KONKURSUI

PASVALIO PETRO VILEIŠIO GIMNAZIJOS

3A KLASĖS MOKINĖS

LINOS ŠIVICKAITĖS

MINTYS APIE SAVE IR KITUS

(filosofinės impresijos)

PASVALYS
2006

Aš galiu

Aš galiu nupiešti pajūrio krantą, kopas, bangas, kriaukles, saulėtą dangų, o tame krante mažą mergaitę balta suknele...

Aš galiu ramune pražysti po langu. Tada galėsiu jausti ir girdėti vėjų dainą.

Aš galiu tapti margaspalviu vienadieniu drugeliu ir mirti su aušra.

Galiu pavirsti į baltą snaigę ir sudegti liepsnoje, juk man lemta viską iškęsti.

Aš galiu lyg šešėlis klajoti tamsoje atlinkus nakčia ir nebijoti pasiklysti.

Aš galiu būti šalna ir nupiešti žiemos pasaką lange.

Galiu būti saule ir šviesti dangaus rausvuose skliautuose.

Aš galiu pakelti skausmą, tą, kuris mano sielą kankina.

Aš galiu savo gyvenimui suteikti ryškią spalvą, nes juodai baltas gyvenimas yra per daug atsibodęs, keistai liūdnas.

Aš galiu būti vandenyno žuvimi ir skrosti bangas, jaustis laisvai, nevaržomai.

Aš galiu tapti motina, kuri aukojasi, myli.

Aš galiu būti filosofė ir galvoti, kodėl verta gyventi?

Aš galiu džiaugtis tuo, kad turiu šeimą, savo namus, draugus.

Aš galiu atveri gailestingumo ir gerumo skrynią, o jos lobynas neišsemiamas.

Aš galiu jau dabar sakyti, kad esu laiminga...

Reikia...

Man reikia tikrai nedaug...tik nedidelio gėlės žiedelio, tikrų ašarų, naivaus, vaikiško juoko, pieniško šokolado, balto pakrančių smėlio, kriauklių vėrinio, močiutės megztų šiltų vilnonių kojinių, motiniško bučkio, šilto apkabinimo, gaivaus vėjo dvelksmo, šerkšno ant raudonos rožės, rožinių svajonių ryšulėlio, kvapnios naminės duonos, sniegenos delnuose, vienišos snaigės, ilgo išmarginto laiško, kruopelės baimės, kalnų upių gaivos, saulės spindulių, vaivorykštės juostos, švelnaus kačiuko, pasakos prieš miegą, nuoširdžios meilės, didelio garuojančio pyrago, mėnulio spindesio, nakties paslapčių, savo kampelio, tikslo gyventi, pūkuotos pagalvės, pienių vainiko, maudynių jūros bangose, nedidelio akmenėlio, rasto sode, tiesaus kelio į nežinią, skanių blynų su braškių uogiene, saulėto pajūrio, tikru draugu, miško šlamesio, melsvos pižamos, sustojus kryžkelėje- tinkamo pasirinkimo, šviesaus šešėlio tamsiame nakties lange, vanilinių ledų, linksmos žinutės iš draugės, vandens lelijos žavesio, šeimos prie vakarienės stalo, iš vandenyno dugno pririnktų perlų, saulės šilumos, paguodžiančio žodžio. Man reikia...

Ilgesys

Lango stiklas lašais nuklotas- jau ruduo. Ir kai vakare mane paliečia mėnulio šviesa, staiga užgroja tyli muzika. Matau krintant žvaigždes, bet viena jų surinkti nespėjau...

Įdomu, ar mūsų meilės laužai dar spindės, nes mus lyg du krantus skiria laiko upės.

Delnuose laikau ilgesį... Aš jį tvirtai laikau, tikrai nepaleisiu.

Laikas

...Laikas bėga... Jis taip greitai bėga, kad nežinau, kuo viskas baigsis?! Gyvenimas labai trumpas, trapus, bet kodėl aš kenčiu? Kas mane verčia kentėti? Kodėl yra būtent taip? Galit išrauti širdį! Raukit!!! Joje vis vien tuštuma, tokia tuštuma, kad dabar negaliu jos užpildyti...

Kodėl aš verkiu? Atrodo, nieko nėra, viskas teka sava vaga, bet mano veidu rieda sūrios ašaros... Man labai sunku. Tas laikas prabėga, neleidžia pasidžiaugti džiugiomis akimirkomis, kai aš su draugais, kai man gera, tačiau jis sustoja mano širdies tuštumos stotelėje ir laukia, lyg norėtų, kad dar labiau kentėčiau. Jis laimi, tas nelemtas laikas visada laimi. O aš lieku viena su savo mintimis, kurios kartais būna labai įkyrios. Bet aš bejėgė, negaliu kovoti su tais, kurių nematau, nejaučiu...

Skrūostu nurieda paskutinė ašara. Gal kartu su ja nuriedės ir mano skausmas, visi nusivylimai, visa tuštuma?

Dabar į mano kambarį įėjo Tyla... fui, aš jos tikrai nekenčiu, man ji nepatinka. Pažiūri į mane, ironiškai šypteli ir tarsi sako: „Klausykis mano muzikos...“ O ta muzika- tyla, ji tokia tyli, kad girdžiu kaip, plaka mano širdis, girdžiu net kai drugelis plazdena sparnais, aš girdžiu, kaip ant palangės alsuoja gėlės.

Laikas prabėgo ir nusinešė mano ašaras, skausmą, liūdesį... Dabar geriu braškių skonio arbatą ir mąstau... mąstau apie bėgantį laiką...

Kodėl verta gyventi?

Kad sugebėtum be mamos pagalbos išsikepti pyragą. Kad baigtum vidurinę mokyklą ir būtum protingesnis. Kad galėtum susirasti gyvenimo draugą. Kad susilauktum vaiku, kuriuos labai mylėtum. Kad pamatytum, kaip atrodysi senatvėje. Kad apkeliautum gražiausias pasaulio vietas. Kad išmoktum vertinti draugus. Kad pradėtum tikėti savo jėgomis. Kad ilgiau mylėtum tėvus. Kad pasistatytum didelį namą. Kad galėtum dovanoti laimę kitam. Kad taptum gydytoju ir išgydytum daug pasaulio žmonių. Kad galėtum išauginti citrinmedį. Kad išmoktum megzti šaliką. Kad patirtum tikrą meilę. Kad išspręstum matematikos uždavinį, kurio dabar nemoki. Kad išmoktum šokti tango. Kad išmoktum ilgą eilėrašį. Kad galėtum tobulėti. Kad galėtum nudažyti kambarį mėlyna spalva. Kad padovanotum pasauliui daugiau šypsenų. Kad sužinotum daugiau atsakymų į tau kylančius klausimus. Kad dar kartą galėtum apkabinti geriausią draugę. Kad pajustum tą malonumą valgant ledus. Kad galėtum pasinerti į jūros bangas. Kad pastatytum smėlio pilį. Kad eilinį kartą supyktum ant brolio. Kad dar kartą paklausytum tau patinkančią dainą.

Yra labai daug priežasčių, kodėl verta gyventi. Bet viena didžiausia yra tokia, kad gyvenimas- dovana, o jos nepaimti būtų kvaila...

Pyktis

Aš pykstu, esu labai pikta! Pykstu ant viso pasaulio. Nemėgstu, kai negaunu to, ko siekiau! Tiek buvo vilčių, svajonių. Viskas dingo kaip į vandenį. Viskas sugriuvo per keletą sekundžių. Gal dėlto, kad nesugebėjau išsaugoti? Bet viskas nublanksta dabar, nes esu įkalinta pykčio glėby. Emocijos liejasi per kraštus, delnai prakaituoja... Sustingsta viskas aplinkui ir... Aš nubėgu iki kampe esančios sofos, atveriu ten esančią pagalvę ir pradėdau plėšyti, draskyti, mėtyti, keikti visą mane supančią aplinką.

Guliu ant grindų, netoliese yra sofa. Aplink mane pilna plunksnų, pagalvės atraižų. Mano kvėpavimas padažnėjęs, dantis sukandusi žiūriu į vieną tašką, esantį lubose. Pyktis užvaldė mane. Galvoje tik viena mintis: „Aš labai pikta, pykstu ant tėvų, pykstu ant gyvenimo, pykstu ant gamtos, pykstu ant viso pasaulio.“

Praėjo dvi valandos, o aš tebeguliu... Delnai pilni plunksnų, viską suspaudžiau kumštyje. Aš stipriai spaudžiu, vis dar pykstu ant viso pasaulio, žiūriu į vieną tašką ir jaučiu, kaip veidu teka ašara, bet pyktis neatlyžta- pykstu ant viso pasaulio!

Netektis

Pagaliau jis atsikėlė, aš jo laukiau. Jis įsipylė kavos į stiklinę, įsipylė pieno į kavą, įbėrė mažą šaukštelį cukraus, išmaišė ir gėrė savo kavą. Išgėręs pastatė stiklinę nesakydamas man nė žodžio.

Jis užsidegė cigarete, iš burnos išpūtė pilkus ratilus, purtė pelenus į peleninę nesakydamas man nė žodžio, net nepažvelgdamas į mane.

Jis pakilo, pasiėmė skrybėlę, apsisiautė lietpaltį, nes linojo ir išėjo į lietų. Ir nei žodžio, nei vieno žvilgsnio. Atrodo, tarsi staiga viskas pražūva, dingsta gyvenimo džiaugsmas ir laimė, puoselėjamas meilės židinys ima gesti, meilė gyvenimui suteikia naują prasmę ir turinį, viskas aptemsta.

O aš, aš nubėgau į savo kambarį, atsistočiau prie šlapio lango ir žvelgiau į tolstantį jo siluetą. Paslėpiau veidą rankose...

Mirtis

Aš tyliai iškvėpiu šiltą orą, gal tai bus paskutinis iškvėpimas? To niekas nežino, tik visagalė Mirtis. Ji smulkiomis žingsniais artinasi prie mūsų ir nežinome, kada smogs į krūtinę, kada nutrūks mano gyvybės siūlas. Aš net nežinau kaip ji atrodo, kaip ją pasitikti...gal pasiūlyti sulčių, juk ji svečias, kuris aplanko vieną kartą gyvenime... Aš nebijau jos, nebijau, nes tikiu, kad ji nėra labai bloga, tik jos toks darbas.

Dabar šiltais pirštais liečiu ledinį langą. Žiūriu į žmones- jie šypsosi, kodėl? Juk kiekviena akimirka jums gali būti paskutinė. Bet jie gyvena nežinioje, jie nieko nežino, net neįsivaizduoja...

Mintimis susitinku su Mirtimi... Ji labai tamsi ir niūri asmenybė, tokia šalta. Niekada nepasako priešasčių, kodėl ji nebeleidžia gyventi žemėje? Įsivaizduoju, kaip ji paima mane už rankos, ir aš skrendu tamsiu šaltu tuneliu į niekur, ten nyki vieta, gaila, bet ten visi nukeliausim...

Aš nebijau, bet labai prašau Mirties, kad ji leistų pagyventi žemėje, aš dar noriu išmokti gyventi, noriu džiaugtis... Išgirk mane, Mirtie!..

Vienatvė

Kambarys, paprastas keturių sienų kambarys. Ir vienoje iš jų- langas į kiemą, pilką, bespalvį. Jame styro tik nulinkę, nutriušę krūmai. Jokios gyvybės.

Rausvos užuolaidos liūdnai tabaluoja ant lango, jos linksmos spalvos, bet persmelktos vienatvės. Ir aplinkui visas kambarys kvepia vienatve. Tas kvapas- apelsinai sumaišyti su liūdesio, pesimizmo kvapais. Ir ta vienatvė sklando ore. Stovi vienas stalas, visas juodas. Štai ir viena lova. Ant lovos pūpsa viena pagalvė, vienas užtiesalas. Viena spinta. Aukštai kybo vienas baltos spalvos šviestuvai. Ant stalo auga viena plačialapė gėlė. Netoli gėlės knyga- J. Biliūno „Liūdna pasaka“. Šalia jos- išgertas didelis puodelis juodos kavos. Stovi kampe didelis vienas veidrodis, jame regiu savo atvaizdą... Aš esu viena kambary, kuriame visi vieniši. Net ir aš. Visi daiktai tarsi be optimizmo siūlelio, jie vieniši, jie labai vieniši, tokie patys kaip ir aš. Mano kambary įsisupusi vienatvė užėmė viską, net mano akys vienišos, pradingo linksmas žvilgsnis, liko tik pilnos vienatvės mėlynos akys...

Monotonija

Rytas. Baltintos kavos puodelis garuoja ant stalo. Naktį šaltis piešė baltą pasaką ant lango, bet ją bando skaityti bundanti saulė.. Įsispyriau į šiltas pūkuotas šlepetes ir paimu pyrago gabalėlį. Valgau...

Diena. Esu emocijų viesule- mokykloje. Paimu smailiai nudrožtą pieštuką, storą sąsiuvinį ir pradedu pešti pilką gėlę... Man nuobodu. Aplinkui daug žvilgsnių, keistų mimikų, nuomonių, kurios man neįdomios. Tie patys monotoniški žodžiai: „Labas“, „Kaip sekasi?“, „Kokia pamoka?“, „Ar paruošei pamokas?“ ...

Vakaras. Pagaliau aš namie. Šiltai įsitaisau ant minkštos sofos ir žiūriu filmą. Gurkšnoju arbatą ir užkandžiauju sumuštiniais. Jei neateis draugė, tai eisiu ruošti namų darbų ir miegoti, rytoj vėl į mokyklą.

Po nakties aušta rytas, nosį pakutena bundančios saulės spindulys. Dar paguliu... ir jau keliuosi. Jau rytas.

Ir vėl garuoja baltintos kavos puodelis ant stalo... Ta pati monotonija.

Gimsta baimė

Toks keistas, paslaptingas jausmas glūdi širdyje. Jo vardas – Baimė. Mane jis baugina. Aš pradėdau bijoti vienatvės, nakties tamsos, nelaimių.

Bijau tos nežinios, bijau, kad bus išniekintos mūsų dienos pavydo, nedėkingumo, pavergiančios valdžios siaubo.

Aš bijau ateities, bijau, kad žmogus taps dar gobšesnis. Nejaugi žmogus triumfuos? Nejaugi jis laimės begalinį karą su gamta? Ir taip gaus galybės dalelę.

Kas leis mums kiekvieną dieną per visą gyvenimą džiaugtis? Siekti tikslų? Mes būsim didybės liudytojais. Mūsų paniekintose širdyse suspindės šventų jausmų saugojimas. Gal iš naujo suklestės taika, teisingumas, lygybė, meilė. Gal pagaliau ateityje žmogų ir gamtą jungs broliški ryšiai? Ir su nauja aušra gims nauja viltis, naujas žmogus, naujos mintys, naujas tikėjimas, o kartu naujos baimės.

Egzistuoja tik vienas gyvenimas, viena ateitis, bet juos seka amžinos baimės, kurių niekas neišraus iš mūsų širdies glūdumos per visą gyvenimą.

Kas mąsto apie ateitį, tas ją turės... Ir žinau, kad bus pilna baimių, bet jos gimsta ir vieną dieną numirs...

5 minutės

Pasakomis gražiom tikėjau, kol maža žaisdavau sode su lėlėmis. Jau seniai vaikystė baigėsi, su ja ir pasakos, kuriomis tikiu slapčia. Ten, kur princesė ir princas dėl meilės mirtų. Bet tai tik pasakos.

Vėl tau rašau baltą laišką sniege. Mintyse aš klajoju danguje. Matau žvaigždę, kurią pasiekti galiu, bet, gaila, negalėsiu tau duoti jos. Sudužo laimės taurė, liko šukės, veriantis skausmas tuščioje, ledinėje širdyje. Niekas netikėjo, kad 5 minutės, tik 5 minutės lyg amžinybė išskyrė staiga mus...

Tu prisimink, ką man sakei: sniegas nukris, bet meilė nedings. Dabar negaliu pamiršt tavęs, širdis kaip ledas. Ir šiuos žodžius žiema paliks ant miegančio kelio. 5 minutės sujaukė slapčiausias mintis. Sugražink mano jausmus! Kur tie laikai, kai mes mylėjom, kur dingto tos mėlynos akys, kuriomis tikėjau, užgeso viltis, sudegė meilės sparnai. Tu tik įskaudinti sugebėjai. 5 minutes aš tilėjau, bet ar tai priežastis išduoti?

Gal nepastebimai laimę nusinešė paukštis, bet tos 5 nelemtos minutės sudaužė širdį per pusę ir tų 5 minučių pakako, kad mes išsiskirtumėm...

Slenka niūrios dienos ir vėl liūdesys. Ir vėl prisimenu 5 minutes... Gaila, kad nesu maža ir nežaidžiu su lėlėmis.

Bet pasakomis tikiu slapčia.

Meilė

Ką aš matau??? Tolumoje, žydrame vandeny, grakščiai šoka išblyškęs lelijos žiedas, aplink jį sklando laumžirgių pora. Lengvai plaukioja lydekų pora. Pakelėje auga medžiai- susiviję šaknimis. Laukas. Žolėmis apaugęs kelias. Labai skaisčiai šviečia saulė. Čia pat stovi mergaitė ir berniukas... Matau, kaip jis nedrąsiai, bet meiliai paima mergaitės ranką. Pirštai susipina. Staiga susitinka abiejų žvilgsniai... Tyla, jie girdi tik tylą, nors aplinkui suokia lakštingalos, čirškia žiogai, ošia medžiai, čiurlena vanduo, bet jiems girdisi tik jų širdžių plakimai, tokie greiti ir alsavimas, toks švelnus, staiga susiliečia jų lūpos, laikas sustoja... Ši akimirka priklauso tik jiems. Juos apsiveja šilti, stiprūs jausmai, o jų sukury- JIE.

Aš stebiu juos... Kodėl jie nekalba, jie tik stovi susikibę, žiūri į horizontą, į besileidžiančią saulę ir tyli. Kas ta meilė, jei tyli? Nesuprantu... Jie net manęs nemato! Jie net negirdi mano juoko.

Buvau užsižiopsojusi į vandenį plaukiojančias dvi gulbes, o atsisukusi nebemačiau jų, tik tolumoje- siluetai... Pagalvojau, kad pagaliau išėjo tylioji porėlė ir pašiepiančiai nusijuokiau.

Staiga atsiguliau į aukštą žolę, kramtau smilgą ir... nustebau! Aš viena, aš visai viena. Net gyvūnai, augalai turi porą. Aš tokia viena, kad vienišesnės nebūna. Ir dabar supratau, labai kvailai pasijaučiau, kai juokiausi, kad jie tylūs, tada supratau, kad kartais meilei nereikia žodžių...

Paklausk savo širdies

Tau šiandien vėl liūdna, tu vėl nežinai to liūdesio priežasties? Bet kiti tuo labiau nežinos, todėl yra tik vienintelė išeitis- imti ir paklausti savęs paties. Reikia paskirti pasimatymą sau- pabūti su savimi. Įsiklausyk, kaip tvinksi tavo širdis. Ji plaka tik tau. Būk jai kaip draugas, mylėk ją kaip motiną, saugančią tave visą gyvenimą. Už meilę ji atsilygins sava- širdies meile.

Paklausyk savo širdies. Kas ją slegia? Ko ji taip nerimsta? Paguosk ją. Kiekvienas širdies tvinksnis- dovana, skirta tik tau vienam. Priimk tą gyvenimo dovana, įprasmingk ją. Priimk tą širdies džiaugsmą ir paversk jį svajonėmis, meile, kūryba.

Pasijausk visagaliu savo minčių valdovu- argi jos pavaldžios kam nors kitam? Nukreipk minčių tėkmę šviesos link, link to gaivaus šaltinio, kurį tesuranda laimingieji,- nepasiklystantys gyvenimo pelkynuose, pakylantys virš pykčio, irzlumo, nuobodybės liūno.

Suteik savo mintims tą giedros spindulėlį, kuris nuvalo kasdienybės dulkes, praskaidrina protą, apšviečia gyvenimo kelią, kurį esi pasirinkęs, parodo, ar nesi iš jo išklydęs.

Valdyk savo mintis. Lyg koks išmintingas karalius sutvarkyk tą įnoringą minčių pasaulį taip, kad lengviau atrastum tai, ko nepastebi besiblaškantieji, besižvalgantieji, tik sau po kojomis.

Kiekvieną dieną būk pasiruošęs sutikti savo laimę. Kiekviena diena gali tapti pati laimingiausia. Bet būdamas paskendęs monotonijos liūne, pas tave einančios laimės gali ir nepastebėti. Ji gali praeiti pro šalį, jei būsi įsisukęs į begalinių smulkmenų karuselę.

Neleisk laimei, kuri skirta tau, kurią tu užsitarnavai, praeiti pro šalį. Kiekvieną dieną lauk, siek savo laimės. Tame laukime- viltis, ieškojime- kūryba ir gyvenimo prasmė.

Svajonės

Svajoti gali kiekvienas žmogus... Nesvarbu jo kilmė, turtinė padėtis...Svajonės nekainuoja. Jos lyg maži saulės spinduliai tyliai ir lengvai prasiskverbia pro langą, nusileidžia ant mano skruostų ir švelniai prisiglaudžia... Aš jų nebijau, jos labai geros. Jos- mano draugės!

Vieną rytą pabudusi radau savo kambarį svajones: jos žaidė ant minkšto kilimo. Nutariau kartu pasinerti į svajas, lengvais žingsniais vaikščioti debesimis, nardyti giliausiuose vandenyse, skristi su paukščiais, pasinerti į šokolado skonio upę, šokti nuo vanilės skonio krioklio. Mes visada svajojame, juk svajoti taip gera... Svajonės tau leidžia nors trumpam pamiršti tai, kas liūdina, skaudina. Jos lyg mažos fejės, nusineša tave ten, kur visada linksma, gražu, kur nėra liūdesio, kur visur gėris. Tu net gali būti princesė, turėti didelę pilį. Tu gali pradėti svajoti, kad pasaulis yra labai tobulas, kad jame nėra smurto, vagysčių. Tu gali pats sukurti savąjį pasaulį.

Tik nebijok žengti pirmąjį žingsnį, jis, tas pirmasis, leis pradėti svajoti, padės bendrauti su svajonėmis, pailsėti nuo pilkos kasdienybės, džiaugtis kiekviena diena, juk mes turime būti pilni jaunatviško optimizmo.

Tad drąsiai kartu nerkime į svajonių vandenį.

Turinys

Aš galiu	1
Reikia	2
Ilgesys	3
Laikas	4
Kodėl verta gyventi?	5
Pyktis	6
Netektis	7
Mirtis	8
Vienatvė	9
Monotonija	10
Gimsta baimė	11
5 minutės	12
Meilė	13
Paklausk savo širdies	14
Svajonės	15
Turinys	16